ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

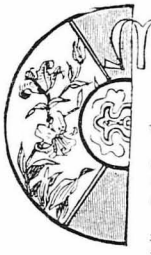

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΛΙΣ οἱ Τοῦρκοι εἶδαν, ὅτι μὲ κανένα τρόπο ὁ Βασίλης δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ Μουσουλμάνος κι' ὅτι τὰ δάκρυα κι' ἡ σπαραχτικὲς ἱκεσίες τῆς ἀγαπημένης του, δὲν τὸν συγκινοῦσαν καθόλου, ἀλλ' ἀντιναντίας μεγάλωναν ἀκόμα περισσότερο τὸ πεῖσμα του, μάλιασαν ἐναντίον του.

Ἔτριζαν τὰ δόντια τους καὶ τὸν βλαστημοῦσαν, γιατὶ ἡ ἄρνησί του θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ θανατωθῇ κι' ἡ πεντάμορφη Ζωή, τὴν ὁποία τόσο εἶχε συμπαθήσει τὸ πλῆθος.

Οἱ πιὸ εὐέξαπτοι μάλιστα, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦσαν καὶ πολλὲς γυναῖκες, ὥρμησαν ἄγριοι κι' ἀπειλητικοὶ κατὰ τοῦ Βασίλη, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα, ἀσυγκίνητος γιὰ ὅσα συνέβαιναν γύρω του καὶ περιμένοντας μ' ἀδιαφορία τὸ θάνατο.

Ἤθελαν νὰ γίνουν δήμιοί του καὶ νὰ τὸν θανατώσουν οἱ ἴδιοι, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν ἔτσι, ποὺ δειχνόταν τόσο σκληρὸς πρὸς τὴν ἀγαπημένη του, ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας του εἶχε καταδικασθεῖ τώρα σὲ θάνατο. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα ποὺ φρουροῦσε τὸν κατάδικο, κατώρθωσε νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ. Ἀλλοιῶς, ἡ μανία τους ἦταν τόση, ὥστε θὰ τὸν σπάραζαν ζωντανὸ μὲ τὰ νύχια τους.

Τότε, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, φοβούμενος νέες ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους, διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις.

Ἀμέσως δυὸ δήμιοι, οἱ ὁποῖοι περίμεναν ὄρθιοι ἐπάνω στὸ ἰκρίωμα, πλησίασαν τὸ Βασίλη καὶ τοῦ πέρασαν τὴ θηλειὰ τῆς ἀγχόνης, ὄχι ἀπ' τὸ λαιμό, ὅπως γίνεται σήμερα, ἀλλ' ἀπὸ τὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ ἀμέσως ὁ θάνατος, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶνε βραδὺς καὶ ὀδυνηρός.

Τὴν τελευταία στιγμή, τὴν ὥρα ποὺ οἱ δήμοι ἑτοιμαζόντουσαν νὰ τραβήξουν τὸ σχοινὶ καὶ νὰ σηκωθῇ ἡ θηλειὰ μαζὺ μὲ τὸν κατάδικο, ὁ Βασίλης γύρισε πρὸς τὰ πλήθη καὶ μὲ σταθερὴ φωνή, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεμε καθόλου, ἐφώναξε :

— Χριστιανὸς γεννήθηκα ! Χριστιανὸς πεθαίνω !...

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε πρὸς τοὺς δημίους :

— Κάνετε τὴ δουλειά σας !

Ἀμέσως ἐκεῖνοι τράβηξαν τὸ σχοινὶ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σῶμα τοῦ νέου βρέθηκε μετέωρο στὸ κενό, δυὸ μέτρα πάνω ἀπ' τὸ χῶμα...

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐκτελέσεως, τὸ πλῆθος ἀλάλαζε εὐχαριστημένο, γιατὶ εἶχε τιμωρηθεῖ, ὅπως τοῦ ἄξιζε, ὁ περήφανος καὶ σκληρὸς πρὸς τὴν ἀγαπημένη του αὐτὸς νέος. Μονάχα, ἀπόμερα ἀπ' τὸ ἄλλο πλῆθος, ἕνας γέρος καὶ μιὰ γρηά, ἀντικρύζοντας τὸ φοιτὸ αὐτὸ θέαμα, λιποθύμησαν ἀπ' τὸ σπαραγμό τους. Ἦσαν οἱ γέροι γονεῖς τοῦ Βασίλη Ἀγωβλασίτη, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάει στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ γυιός τους θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ Μουσουλμάνος κι' ὅτι θὰ γλύτωνε ἀπ' τὸ θάνατο.

* * *

Μετὰ τὸ Βασίλη, ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Ζωῆς...

Τὰ πράγματα ὅμως ἐδῶ ἄλλαξαν... Τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖο εἶχε παρακολουθήσει μ' ἱκανοποίησι τὸ θάνατο τοῦ νέου, ἄμα ἔμαθε πὼς θὰ θανατωνόταν κι' ἡ Ζωή, ἐξαγριώθηκε. Κανεὶς δὲν τὸ περίμενε αὐτὸ κι' ὅλοι νόμιζαν πὼς ἡ ἐκδίκησις τοῦ Μουχτὰρ ἀγᾶ θὰ περιωριζόταν μονάχα στὸ Βασίλη καὶ πὼς θάφτνε τὴ Ζωὴ νὰ ζῇσῃ.

Μὲ ὁ γέρο ἀγᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε λατρεύσει ἄλλοτε τὴ Ζωή, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν προδοσία της, τὴν εἶχε μισήσει θανάσιμα καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴ συχωρέσῃ.

Τὸν Βασίλη δὲν τὸν μισοῦσε τόσο καὶ προθυμότερα θὰ χάριζε τὴ ζωὴ σ' αὐτόν, παρὰ σ' ἐκείνην. Γι' αὐτό, ὅταν ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἔφθασε στὸ παλάτι του γιὰ νὰ τοῦ πῇ, ὅτι ὁ Βασίλης εἶχε κρεμασθεῖ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν ἐπέμενε νὰ θανατωθῇ κι' ἡ νέα, ἐκεῖνος δείχτηκε ἀδυσώπητος καὶ διέταξε νὰ γίνῃ ἀμέσως ἡ ἐκτέλεσίς της.

Ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος γύρισε καὶ τὸ πλῆθος, ποὺ περίμενε μ' ἀγωνία, ἔμαθε πὼς ὁ ἀγᾶς ἐπέμενε νὰ θανατωθῇ ἡ Ζωή, ἀμέσως ὅλοι καὶ ὅλες ὥρμησαν γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξοιν ἀπ' τὰ χέρια τῶν δημίων της καὶ νὰ τὴ σώσοιν.

Ὅλοι καταριόντουσαν τώρα τὸ γέρο ἀγᾶ καὶ ἀσφαλῶς ἂν τολμοῦσε νὰ παρουσιαστῇ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐκεῖ, δὲν θὰ γλύτωνε ἀπ' τὰ χέρια τους.

Μὲ μεγάλη δυσκολία οἱ στρατιῶτες, χρησιμοποιώντας τὰ ὅπλα τους, κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσοιν τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος καὶ πρὸ πάντων τὶς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες, σὰν πραγματικὲς μαινάδες, εἶχαν ἐπιπέσει ἐναντίον τους.

Τέλος κατώρθωσαν νὰ σχηματίσοιν γύρω ἀπ' τὴ Ζωὴ ἕνα τετράγωνο καὶ στάθηκαν, ἔχοντας τὰ ὅπλα τους γυρισμένα πρὸς τὸ πλῆθος.

Τότε ἡ Ζωή, ἡ ὁποία ἦταν κατάλευκη, λὲς καὶ τὸ αἷμα της εἶχε φύγει ἀπ' τὶς φλέβες της, γονάτισε κάτω κι' ὑψώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανό, ἄρχισε νὰ προσεύχεται....

Τὰ δάκρυα εἶχαν στερέψει πειὰ στὰ μάτια της καὶ τὸ λογικό της εἶχε σαλέψει πειά. Ἦταν ἕνα ζωντανὸ πτῶμα.

Ἔπειτα σηκώθηκε καὶ μ' ἕνα ἀτλανὲς χαμόγελο στὰ χείλη, σὰν νὰ μὴ συναισθανόταν πειὰ τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ, προχώρησε πρὸς τοὺς δημίους της.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τότε, τῆς ἔδεσε τὰ χέρια μ' ἕνα ὕφασμα, τῆς πέρασε ἕνα ἄλλο γύρω ἀπ' τὴ μέση καὶ μ' ἕνα τρίτο κομμάτι ὑφάσματος τῆς ἔδεσε τὰ πόδια.

Ἐπειδὴ ὅμως, ἂν τὴν ἀπαγχόνιζαν ἐκεῖ, ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος νὰ τὴν σώσῃ τὸ πλῆθος, ὁ ἀποσπασματάρχης ἔστειλε πάλι τὸν ἀπεσταλμένο του στὸν ἀγᾶ, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὸν τρόπο τῆς θανατώσεώς της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

Χριστιανοὺς ἔφαγαν ὡς τώρα....

Καὶ τὸ μικρὸ πλοῖο, ἐλεύθερο σὰν πουλὶ καὶ γρήγορο σὰν τὸν ἀγέρα, διέσχισε τὸ Αἰγαῖο κι' ἔφτασε, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη περιπέτεια, στὰ Ψαρά.

Οἱ γενναῖοι θαλασσινοί, βγαίνοντας ἔξω, φίλησαν τὸ χῶμα τοῦ νησιοῦ τους καὶ τράβηξαν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπου ἔδωσαν ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν ὅρκο τους γιὰ τὴν πατρίδα.

— Παιδιά, εἶπε ὁ καπετὰν Ἀνδρέας Σταματάρας στοὺς συντρόφους του, ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς φίλαξε ὡς τώρα ἀπὸ τόσους κινδύνους, μᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ λευτερώσοιμε τὴν πατρίδα. Δοξασμένο ἂς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ !...

Δέκα μῆνες ὕστερ' ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ Καπετὰν Πασᾶς πλάκωνε μὲ ἄγρια στίφη Ὀθωμανῶν καὶ ἐπετέθη κατὰ τῆς μικρῆς ἡροϊκῆς νήσου, μὲ ἀπόφασι νὰ τὴν ἀφανίσῃ.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ψαρῶν ἀγωνίστηκαν μ' ὅλη τὴ δύναμί τους, ἀλλὰ κατάλαβαν, ὅτι ἡ ἀντίστασί τους δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ πολὺ καὶ στὸ τέλος ὑψωσαν ἐπάνω στὸ Παλαιόκαστρο λευκὴ σημαία. Τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιος λεοντόκαρδος ἀγωνιστὴς πῆρε στὰ χέρια του μιὰ ἀναμμένη δᾶδα, πλησίασε τὴν πυριτιδαποθήκη κι' ἔβαλε φωτιά.

Μιὰ φοβερὴ βροντὴ ἀκούστηκε, μιὰ βροντὴ ποὺ συγκλόνισε γῆ κι' οὐρανὸ καὶ ἀμέσως ἀκατανάχτηκαν στὸν ἀέρα τέσσερες χιλιάδες ἐχθροὶ ποὺ βρισκόντουσαν κάτω ἀπ' τὸ φρούριο μαζὺ μὲ τοὺς ἡροϊκοὺς ὑπερμάχους τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως.

Σὲ λίγο κάτω ἀπὸ ἕναν ἀπόκρημνο βράχο βρέθηκαν σφιχταγκαλιασμένα δυὸ πτώματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα ἔπλεε μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος καὶ τὸ ἄλλο διατηροῦσε ἀκόμα τὴν ἔκφρασι τῆς λύσσας καὶ τῆς ἐκδικήσεως.

Τὸ πρῶτο ἀνῆκε σ' ἕναν Τοῦρκο καὶ τὸ δεύτερο ἦταν τοῦ καπετὰν Ἀνδρέα Σταματάρα ποὺ κρατοῦσε σπασμωδικὰ στὸ χέρι του τὸ μαχαίρι, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε χτυπήσει τὸν ἐχθρό του !...